

Віл

Євген Гребінка

"Мабуть, на небі звісно стало
(Про себе Віл в кошарі гомонів)
Про те, що ввесь мій вік я все за двох робив
Да й витерпів-таки чимало —
Що в плузі силковавсь, копиці волочив,
Із ранку у ярмі до півночі ходив,
І ще щодня бував і битий!
Хазяїна не раз я проклинав,-
Тепер зовсім не той хазяїн став:
У мене вдовіль їсти й пити,
Несуть мені і солі, і крупів,
Овса і висівок; наїстись трьом би стало".
Аж тут хазяїн шасть у хлів
І, взявши за роги Вола, під ніж повів,
Бо, сказано, його годовано на сало.
Ти змалку так любив мене, як пугу пес;
Чого ж так лащишся тепер до мене, Йване?
Чи знаєш, що, як ти чоломкаться ідеш,
Чогось мене морозить стане.